

Στις 9 Ιουνίου (27 Μαΐου 2005) εγκατέλειψε την πρόσκαιρη ζωή και πορεύτηκε προς την αληθινή ή μοναχή Μαρία Μυρτιδιώτισσα , κατά κόσμον Κατίγκω Πανάγου Πατέρα. Πήγε για να συναντήσει τον νυμφίο της Χριστό, Τον όποιο είχε αγαπήσει «εξ όλης της καρδιάς και εξ όλης της ψυχής και εξ όλης της διανοίας και εξ όλης της ισχύος» της. Η μακαριά μοναχή Μαρία -Μυρτιδιώτισσα ήταν μια σπάνια πνευματική φυσιογνωμία πού, από τη στιγμή πού γνώρισε κι αγάπησε το Χριστό, δεν αρκέστηκε να Τον βιώσει ή ίδια και μάλιστα απόλυτα, ολοκληρωτικά, αλλά προσπάθησε μ' όλη τη (μεγάλη) δύναμη της ψυχής της και μ' όσα (πλούσια) μέσα της χορήγησε ο Θεός να πείσει και πολλούς άλλους ανθρώπους να Τον γνωρίσουν και να Τον αγαπήσουν, αρχίζοντας από τον στενό οικογενειακό της κύκλο και διευρύνοντας τον κύκλο αυτόν όλο και περισσότερο. Ως την άλλη άκρη της γης έφτασε ή επιρροή της. Ποια όμως ήταν ή μοναχή Μαρία Μυρτιδιώτισσα; Για όσους δεν την ήξεραν ή δεν είχαν ακούσει γι' αυτήν αξίζει να σημειώσουμε επιγραμματικά τα εξής:

Η κατά κόσμον Αικατερίνη (Κατίγκω) Δημ. Λαιμού γεννήθηκε στο μικρό νησάκι των Οινουσσών, απέναντι από τη Χίο, το 1912. Όπως οι περισσότεροι κάτοικοι των Οινουσσών, έτσι κι οι δικοί της γονείς ήταν πλοιοκτήτες, εφοπλιστές. Έτσι ή Κατίγκω έζησε μια ζωή γεμάτη ανέσεις. Σπούδασε στα καλλίτερα σχολεία, ταξίδεψε σ' όλα τα μέρη του κόσμου και γενικά δε στερήθηκε τίποτα από τα εγκόσμια αγαθά. Οι γονείς της, όμως, εκτός από την άνεση και την πολυτέλεια, της εμφύτεψαν και μεγάλη πίστη στο Χριστό και την Εκκλησία Του, καθώς και μεγάλη αφοσίωση στην πατρίδα και τις εθνικές παραδόσεις.

Το 1931 παντρεύτηκε τον, επίσης, εφοπλιστή Πανάγο Διαμαντή Πατέρα και από τη συζυγία αυτή προέκυψαν τρία παιδιά: ή Καλλιόπη, ό Διαμαντής και ή Ειρήνη.

Η οικογένεια ζούσε μια σώφρονα και παραδοσιακή ζωή, με ανθηρή υγεία και με όλα τα χαρακτηριστικά της άνεσης, πού παρέχει ή πλήρης οικονομική ευχέρεια, ως τη στιγμή, πού ό αρχηγός της οικογένειας προσβλήθηκε από ανίατη μορφή καρκίνου. Ό Θεός φαίνεται πώς επέτρεψε τη δοκιμασία αυτή, για ν' αναδειχτεί έτσι ή πίστη κι ή προσήλωση στο Χριστό τόσο των ιδίων όσο και της οικογένειας τους. :Από τότε ή οικογένεια αφοσιώθηκε με περισσότερο ζήλο και μεγαλύτερη πίστη στο Χριστό.

Η μικρή κόρη, ή Ειρήνη, σε μια έξαρση αυτοθυσίας κι αγάπης, ζήτησε από το Θεό με την προσευχή της ν' απαλλαγεί ό αγαπημένος της πατέρας από την θανατηφόρα αρρώστια κι ας μεταφερόταν σε κείνη. Κι ό Θεός με την ανεξιχνίαστη βουλή Του άκουσε την προσευχή της. Κι ή μικρή Ειρήνη προσβλήθηκε από την ίδια αρρώστια με τον πατέρα της. Κι ό πατέρας της από τότε και παρά τις δυσοίωνες προβλέψεις των γιατρών, έζησε για πολλά χρόνια ακόμα και κοιμήθηκε το 1966.

Η αρρώστια του Πανάγου Πατέρα και ιδιαίτερα της μικρής Ειρήνης συγκλόνισαν την οικογένεια. Πέρα άπ' όλες τις φροντίδες για την ίαση τους, ή οικογένεια, με πρωτοστάτη την Κατίγκω, προσέφυγαν με μεγάλη πίστη στο Θεό και ζητούσαν από Εκείνον μόνο

βοήθεια και στήριξη. Η δοκιμασία τους έφερνε όλο και περισσότερο κοντά στην Εκκλησία. Γνωρίστηκαν με τους καλλίτερους πνευματικούς της εποχής (δεκαετίες του 1950 και 1960). Ιδιαίτερα από τότε πού συνάντησαν τον γέροντα Ιερώνυμο τον Σιμωνοπετρίτη και λίγο αργότερα τον γέροντα Ιερώνυμο της Αίγινας, η Κατίγκω Πατέρα και δι' αυτής ολόκληρη ή οικογένεια της μπήκαν σε άλλη τροχιά.

Η άνετη έπαυλης του Ψυχικού οπού έμεναν, μετατράπηκε σχεδόν σε μοναστήρι. Ηγούμενοι, μοναχοί και πνευματικοί από το Άγιο Όρος κι από την υπόλοιπη Ελλάδα παρηύλαυαν καθημερινά σχεδόν από το σπίτι τους. Ομιλίες και κηρύγματα γίνονταν σε ειδικά διαμορφωμένη αίθουσα μέσα στο σπίτι, με ομιλητές τους πιο σπουδαίους ιεροκήρυκες και πνευματικούς ανθρώπους της εποχής. Δεν υπήρχε γνωστός πνευματικός άνθρωπος τότε, πού να μη πέρασε από εκεί, να μη φιλοξενήθηκε και να μη ζητήθηκε ή γνώμη κι ή συμβολή του στην πνευματική αναγέννηση της οικογένειας, των συγγενών και του ευρύτερου κοινωνικού τους περιγυρου.

Μέσα στο σπίτι είχαν φτιάξει κι ένα εκκλησάκι αφιερωμένο στον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου, πού το είχε εικονογραφήσει ό μακαριστός αγιογράφος και φίλος της οικογένειας Φώτης Κόντογλου. Εκεί γίνονταν καθημερινά ακολουθίες, αλλά και λειτουργίες, οσάκις υπήρχε κοντά τους ιερέας. Η Κατίγκω ιδιαίτερα, αλλά και τα μέλη της οικογένειας της, ζούσαν μυστηριακή ζωή, με συχνή εξομολόγηση, θεία κοινωνία και αγώνα για εσωτερική τελείωση.

Ήταν να θαυμάζει κανείς με την αυταπάρνηση της πραγματικής αρχόντισσας Κατίγκως. Θυσίασε όλα όσα είχε για την αγάπη του Χριστού. Και δεν ήταν λίγα. Τα πλούσια εδέσματα της τ' αντάλλαξε με λιτά φαγητά και κατά τις νησιτίσιμες ήμερες με αυστηρή άλαδη νηστεία. Αντί τα πολυτελή φορέματα, που φορούσε πριν, τώρα αρκούσαν σ' ένα απλό μαύρο φόρεμα. Τις βραδινές βεγγέρες και τις λοιπές νυκτερινές διασκεδάσεις τις αντικατέστησε με τις πολύωρες ακολουθίες και τις αγρυπνίες. Τα συχνά ταξίδια για λόγους αναψυχής τώρα έδωσαν τη θέση τους σε προσκυνήματα. Δεν άφησε προσκυνήματα και μοναστήρια στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, πού να μη τα επισκέφτηκε. Ό Θεός με τα κρίματά Του επέτρεψε ν' αναπαυτεί ή μικρή Ειρήνη το 1961 (26 Νοεμβρίου), σε ηλικία 21 ετών. Ακριβώς ένα μήνα νωρίτερα, του Αγίου Δημήτριου, είχε δεχτεί τη μοναχική κούρα, μετονομασθείς Ειρήνη Μυρτιδιώτισσα, από ευλάβεια στην Παναγία Μυρτιδιώτισσα, της οποίας το μοναστήρι στη Χίο βρίσκεται απέναντι από το νησάκι τους, τις Οινούσσες. στο σύντομο βίο της δοκιμάστηκε πολύ, υπόμεινε με μαρτυρική καρτερία τους πόνους και την αρρώστια της κι ό θάνατός της ήταν οσιακός. Κι όταν μετά από τρία χρόνια την ξέθαψαν, το λείψανο της βρέθηκε άφθαρτο. Μετά από αυτό οι ευλαβείς γονείς ανέλαβαν να κάνουν πράξη ένα τάμα, πού είχαν κάνει μαζί με τη κόρη τους, όταν κάποτε την επισκέφτηκαν σε μια κλινική στη Ζυρίχη, όπου νοσηλεύόταν. Να φτιάξουν ένα μοναστήρι προς δόξαν Θεού. Ήθελαν έτσι να Τον ευχαριστήσουν για τις αμέτρητες δωρεές Του, να Του , αφιερώσουν ένα μικρό μέρος από τον πλούτο, πού με τη βοήθεια Του απέκτησαν. Κι έτσι έγινε το πανέμορφο μοναστήρι, ένας σωστός παράδεισος, πού σήμερα κοσμεί το νησάκι των Οινουσσών.

Η αρχόντισσα Κατίγκω Πατέρα, μετά το θάνατο και του συζύγου της, πού στο μεταξύ είχε καρεί μοναχός κι αυτός κι είχε λάβει το όνομα Ξενοφών, έγινε μοναχή στο μοναστήρι της κι οϊ μοναχές, πού εγκαταβιούσαν εκεί την εξέλεξαν ηγουμένη.

Η γερόντισσα Μαρία Μυρτιδιώτισσα, πέρα από τ' άλλα χαρίσματα της, διακρινόταν από μια πίστη πολύ δυνατή. Δεν είναι υπερβολή να ισχυριστεί κανείς, πώς ή πίστη της ήταν ικανή «και όρη μεθιστάνειν», όπως είπε κι ο Χριστός. Ήταν μια πίστη στερεή, αψεγάδιαστη, καθαρή σαν διαμάντι, πού δε σηκώνει την παραμικρή σκιά. Ό,τι είπε κι ό,τι επέτρεψε ο Θεός, για τη γερόντισσα Μαρία ήταν δώρο Του. Σε καμιά περίπτωση δεν άφησε τον εαυτό της όχι μόνο να γογγύσει, άλλ' ούτε και να σκεφτεί ότι ο Θεός Ίσως να μη την άκουσε, Ίσως να ήταν υπερβολικός στις άφθονες δοκιμασίες, πού της έστειλε. Δοξολογούσε το Θεό συνέχεια, σε κάθε περίπτωση, όσο λυπηρά κι αν ήταν τα γεγονότα, πού αντιμετώπιζε. Δοξάζοντας το Θεό δέχτηκε την ειδήση του θανάτου της νεαρής κόρης της, με δοξολογίες προέπεμψε και το μοναχό Ξενοφώντα, τον πρώην σύζυγο της. Άλλα και τις άλλες σκληρές δοκιμασίες, πού δέχτηκε στη συνέχεια, το θάνατο της πρωτότοκης κόρης της Καλλιόπης σε ηλικία 47 ετών και, λίγο αργότερα, του μοναχογιού της Διαμαντή, επίσης στην ηλικία των 47 ετών, τις αντιμετώπισε με ιώβεια υπομονή. «Δόξα τω Θεώ», ήταν ή απάντηση στο θλιβερό άγγελμα του θανάτου τους. Κι όταν πάνω στο νεκροκρέβατο του γιου της κάποια ξαδέλφη της τόλμησε ν' αναρωτηθεί, γιατί ο Θεός επέτρεψε να πεθάνει τόσο νέο το παλικάρι, ή ηρωίδα μάνα απάντησε:

—'Άκουσε Κατίνα. Ο Θεός ούτε λαθεύει ούτε αδικεί. Κατάλαβες;

Κι ο λόγος της ήταν ομολογιακός, γεμάτος παρρησία, δε σήκωνε αντιρρήσεις. Ή παραμικρή υποψία, πώς Ίσως τα γενόμενα να μη ήταν σωστά, για την πιστή γερόντισσα ήταν σαν αμφιβολία στην πρόνοια του Θεού, ισοδυναμούσε με βλασφημία στην παντοδυναμία και την πανσοφία Του.

Σε θέματα πού αφορούσαν στην πίστη δε γνώριζε υποχωρήσεις. Όπου κι αν βρισκόταν, οποίος κι αν ήταν μπροστά της, όταν ένιωθε ή άκουγε το παραμικρό πού νόμιζε πώς αλλοίωνε το πιστεύω της, θα επενέβαινε, για να διορθώσει τα πράγματα. Κάποτε σε μια δίκη ο συνήγορος της, προφανώς, για να δημιουργήσει καλές εντυπώσεις για την πελάτισσα του, είπε απευθυνόμενος στο προεδρείο:

—Η γυναίκα αυτή, κ. πρόεδρε, είχε την ατυχία να χάσει σε νεαρή ηλικία την κόρη της...

Σ' αυτό το σημείο και αγνοώντας τους δικονομικούς κανόνες, ή δυναμική Κατίγκω παρεμβαίνει:

—Όχι, κ. δικηγόρε, δεν είχα καμιά ατυχία. Ό,τι δίνει ή επιτρέπει ο Θεός, δεν είναι ατυχία αλλά δώρο δικό Του.

Και βέβαια την ακλόνητη πίστη της την συνόδευαν και τα έργα της πίστης. Το χέρι της ήταν πάντα ανοιχτό, για να δίνει. Δωρεές γενναίες σε θρησκευτικούς συλλόγους και σε οργανώσεις χριστιανικές, σε μοναστήρια κι εκκλησίες δίνονταν αφειδώς και χωρίς τυμπανοκρουσίες, ανώνυμα. Όποιος φτωχός κι άπορος την πλησίαζε, θα 'χε κι αυτός το μερτικό του από το γενναιόδωρο χέρι της. Όπου άκουγε ότι υπήρχε ανάγκη, έσπευδε, δεν έμενε ασυγκίνητη. Την ένοιαζε όλος ο κόσμος. Από τα πέρατα της οικουμένης της τηλεφωνούσαν ή της έγραφαν, για να της ζητήσουν πνευματική ή υλική στήριξη. Κι εκείνη πάντα πρόθυμη να συμπαρασταθεί το κατά δύναμη. Ο λόγος της ήταν φλογερός, έδινε πάντα θάρρος, ελπίδα, ενέπνεε την πίστη. Δεν άφηνε περιθώρια για απελπισία κι απογοήτευση. Οπλο ακαταμάχητο είχε τη δική της πίστη. Συνήθιζε να λέει, οπού έβλεπε ίχνη αμφιβολίας κι απιστίας:

—Με αυτά πού έπαθα εγώ, αν δεν είχα τον Χριστό μου, θα 'πρεπε να βρίσκομαι ή στο τρελοκομείο η στον τάφο. Τι άλλο μου έμεινε να πάθω; Έχασα την μικρή μου κόρη, έπειτα τον άντρα μου, στη συνέχεια και τ' άλλα δύο μου παιδιά. Αρρώστιες βαριές και ανιάτες, βάσανα και στενοχώριες με συνόδευαν σ' όλη μου τη ζωή. Δόξα τω Θεώ όμως. Ο Ιώβ έπαθε περισσότερα, μα δεν έπαψε ποτέ να δοξολογεί το Θεό.

Η υπομονή της ήταν πραγματικά ιώβεια. Τηρουμένων των αναλογιών δοκίμασε κι εκείνη όλα τα βάσανα του Ιώβ. . Για την αγάπη του Χριστού τα 'δωσε όλα κι έφτασε στο σημείο ή εφοπλίστρια αρχόντισσα να επαιτεί, για τη συντήρηση του μοναστηριού της. Το μόνο πού δεν έχασε ποτέ, ήταν ή βαθιά ριζωμένη πίστη της, πού την ωθούσε διαρκώς σε δοξολογία Θεού.

Ο Θεός την αξίωσε να φτάσει σε βαθύ γήρας. Μια Βαθιά ταπεινώση, πού κρυβόταν μέσα της όλ' αυτά τα χρόνια από το βάρος της εξουσίας και των πρωτοβουλιών, πού ήταν αναγκασμένη να παίρνει, άρχισε να βγαίνει στην επιφάνεια και να εκδηλώνεται προς τίς αδελφές της μονής. Ελεεινολογούσε τον εαυτό της, έλεγε πώς ήταν υπερήφανη, επειδή μια ζωή είχε συνηθίσει να διατάζει. Και τώρα, πώς θα παρουσιαζόταν στο Χριστό με τέτοιο εγωισμό; Κι αυτό το επαναλάμβανε συνέχεια. Ζούσε έτσι σε μια κατάσταση διαρκούς μετάνοιας. Κι ή κατάσταση αυτή της έφερνε γαλήνη, την ειρήνευε. Είχε αποκτήσει στα τελευταία της μια παιδική απλότητα. Είχε ωριμάσει πνευματικά φαίνεται κι ήταν έτοιμη ν' αναχωρήσει από τα εγκόσμια, για να συναντήσει τον Χριστό μας, Εκείνον, πού αγάπησε όσο τίποτε άλλο στον κόσμο και για χάρη του Όποιου είχε θυσιάσει τα πάντα.

Μετά από σύντομη σχετικά ασθένεια αναχώρησε ήρεμα για τη Βασιλεία των ουρανών, συνοδευόμενη από την ολόθυμη αγάπη των μοναζουσών, πού την είχαν σαν πραγματική τους μητέρα, όπως και την αποκαλούσαν. Το κενό πού άφησε στο μοναστήρι αλλά και σ' όσους καλότυχους έτυχε να την γνωρίσουν είναι πραγματικά μεγάλο, δυσαναπλήρωτο. Ήταν από τους τελευταίους, αν όχι ή τελευταία, πού κλείνει μια σειρά από σπουδαίους ανθρώπους, πού ήξεραν να τα δίνουν όλα στο Θεό, χωρίς προϋποθέσεις, χωρίς κρατούμενα, χωρίς υστεροβουλίες, χωρίς επιφυλάξεις. Ή μνήμη των έργων και του βίου της θα μείνει αιώνια. Την ανάπαυση, πού ποτέ δε γνώρισε σ' αυτή τη ζωή, πιστεύουμε πώς ο δικαιοκρίτης

Θεός θα της χαρίσει πλούσια στην άλλη, την αληθινή ζωή.

Η κηδεία της ήταν πάνδημη. Συγγενείς και γνωστοί έφτασαν άπ' όλο τον κόσμο, για να συνοδέψουν το σκήνωμα της στην τελευταία του κατοικία. Όλοι ήταν γεμάτοι θλίψη, μα και μια θεία παρηγοριά κυριαρχούσε μέσα τους. Ήταν το φαινόμενο της χαρμολύπης, πού μια ζωή βίωνε ή ίδια και τώρα την μετέδιδε και στους δικούς της ανθρώπους, πού πήγαν να την χαιρετήσουν. Κι αξίζει να σημειωθεί πώς ο Θεός έδειξε τη χάρη Του στην πιστή δούλη Του. Μετά από δύο μέρες, πού έγινε ή κηδεία της το σώμα της δεν παρουσίαζε κανένα σημείο φθοράς, δεν είχε χάσει καθόλου την ευκαμψία του. Το χέρι της, πού το ασπάζονταν όλοι, ήταν τελείως μαλακό, σαν ζωντανό, ούτε καν την κρυάδα του θανάτου δεν είχε.

Οι ευχές κι οι πρεσβείες της ελπίζουμε πώς θα σκεπάζουν και θα προστατεύουν το αγαπημένο της μοναστήρι και τους λοιπούς γνωστούς της. Ας είναι αιωνία ή μνήμη της!

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΠΕΤΡΟΣ ΜΠΟΤΣΗΣ (ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ)

πηγή: http://www.pigizois.net/afieromata/maria_mirtidiotisa/mirtidiotisa.htm